

DZSERMÁNIA

PÁRATLAN OLDAL - LIX. évfolyam, 34. szám, 2015. augusztus 19.

Ezt hajtogatják az iszlám világból érkező menekültek, akiknek hetek óta próbálok segíteni a Nyugati pályaudvaron. Türelmesen elmagyarázzuk, hogy a határon kijelölt táborba kell menniük, ott előbb-utóbb kapnak egy arcképes igazolványt, amelynek birtokában majd oda utazhatnak, ahova akarnak. Ha enélkül csellengnek, előbb-utóbb elkapják őket, és nagy a veszély, hogy a jogszerűtlen magatartás miatt visszakerülnek oda, ahonnan mindenáron menekülni akarnak. Értik ők, de a tábor helyett mégis inkább Dzsermániába szeretnének menni, ha másképp nem sikerül, akkor gyalog. Családostul, kis gyerekekkel a karjukon, a lábukról lefoszló cipőben.

Arra gondoltam, hogy rövidre lehetne zárni ezt a kérdést, ha a német hatóságok szakértőket küldenének a határra, de legalább Budapesten a pályaudvarokra, és kiválogatnák azokat, akik – szakképzettségük, nyelvtudásuk és más tényezők alapján – számításba jöhetnek. Ha ezek a szakértők nem tudnának azonnal „menlevelet” adni, akkor is kibocsáthatnának egy igazolást arról, hogy az illető számára lehetséges a német befogadás. (Ugyanezt meg lehetne tenni más országok részéről is.) Aki nem kap ilyen papírt, azt már vissza is lehetne küldeni a belépési pontra, ahol uniós pénzen legalább a túléléséről gondoskodnának, de a további utaztatása értelmetlenné válna.

Hosszú sorok állnának az ilyen igazolásokért. És a végére a magyarok is beállhatnának.

Mert igaz, hogy mi elvileg szabadon utazhatunk az Európai Unió országaiban, de aztán semmi garancia.